

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-384)

Jan (1) 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	15

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 204)

40. ஆதாரேசாக்ய மந்த்ராணாம் விதிம் ச்ருணு புரந்தர
தர்தாஜித: அம்ருதாதாரோ விபுதாக்யச்ச வாஸவ
41. ஏதம்ச்சதுர உத்ருத்ய வர்ணாநேஷாமதோபரி
விந்யஸேச்சதுரோ வர்ணாந் ஸத்யாதீந் ஸாதகோத்தம:
42. த்ரையலோக்யைச்வர்யதம் தத்யாச்சத்வார்யேதாநி வாஸவ
பீஜாநி ப்ரணவாதீநி தர்மதே: ஷோடசாத்மந:

பொருள் – இந்த்ரனே! ஆதாரேச மந்த்ர விதிகள் குறித்து அடுத்து கேட்பாயாக. இந்த்ரனே! உத்தமமான ஸாதகனால் “த, ஜ, வ, ல” ஆகிய நான்கு எழுத்துக்களும், ஸத்ய எழுத்தாகிய “ரு” என்பதும் எடுக்கப்படும். இவற்றுடன் தர்மம், ஞானம், வைராக்யம் மற்றும் ஐச்வர்யங்களைக் குறிப்பதான “ஓம் த்ரும், ஓம் த்ரூம், ஓம் த்லும், ஓம் த்லூம்” ஆகிய பீஜங்கள் மற்றும் ப்ரணவம் சேர்க்கப்படும். இவை பதினாறு விதங்களாக உள்ளன.

43. தர்மாதிகம் அதர்மாத்யம்ருகாத்யம் ச க்ருதாதிகம்
சதுஷ்டயாநி சத்வாரி யாநி ஸித்தாநி லோகத:
44. சதுச்சதுர்விபாகேந ஸம்ஜ்ஞா: ஷோடச விந்யஸேத்
பீஜோபரி நமச்சாந்தே மந்த்ரா: ஷோடச தே ஸம்ருதா:

பொருள் – அடுத்து, “அதர்மம், அஜ்ஞானம், அவைராக்யம், அநைச்வர்யம்” ஆகியவற்றைக் குறிப்பதான “ஓம் ஜ்ரும், ஓம் ஜ்ரூம், ஓம் ஜ்லும், ஓம் ஜ்லூம்” ஆகிய பீஜங்கள் மற்றும் ப்ரணவம் சேர்க்கப்படும். அடுத்து, “ருக், யஜூர், ஸாமம், அதர்வணம்” ஆகியவற்றைக் குறிப்பதான “ஓம் வ்ரும், ஓம் வ்ரூம், ஓம் வ்லும், ஓம் வ்லூம்” ஆகிய பீஜங்கள் மற்றும் ப்ரணவம் சேர்க்கப்படும். அடுத்து, “க்ருத, த்ரேதா,

த்வாபர, கலி” ஆகியவற்றைக் குறிப்பதான “ஓம் ல்ரும், ஓம் ல்ரும், ஓம் ல்லும், ஓம் ல்லும்” ஆகிய பீஜங்கள் மற்றும் ப்ரணவம் சேர்க்கப்படும். ஒவ்வொன்றின் இறுதியிலும் “நம:” என்பது சேர்க்கப்படும்.

குறிப்பு – மேலே கூறப்பட்ட பதினாறு ஆதாரேச மந்த்ரங்கள்: ஓம் த்ரும் தர்மாய நம:, ஓம் த்ரும் ஜ்ஞாநாய நம:, ஓம் த்லும் வைராக்யாய நம:, ஓம் த்லும் ஐச்வர்யாய நம:, ஓம் ஜ்ஞும் அதர்மாய நம:, ஓம் ஜ்ஞும் அஜ்ஞாநாய நம:, ஓம் ஜ்ஜும் அவைராக்யாய நம:, ஓம் ஜ்ஜும் அநைச்வர்யாய நம:, ஓம் வ்ரும் ருகே நம:, ஓம் வ்ரும் யஜுஷே நம:, ஓம் வ்லும் ஸாமாய நம:, ஓம் வ்லும் அதர்வணாய நம:, ஓம் ல்ரும் க்ருதாய நம:, ஓம் ல்ரும் த்ரேதாய நம:, ஓம் ல்லும் த்வாபராய நம:, ஓம் ல்லும் கலயே நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 70)

[சீரத்தை] மஹாமோஹனை மகிழ்விக்கும்படியாக இந்த துஷ்டர்களுடைய முயற்சிகள் அனைத்தும் பிசாசுகளுடைய திருமணத்தில் கழுதைகள் பாடுவது போன்று உள்ளது. இதனைப் பெரிதாக எடுக்கவேண்டாம். நமது அரசனாகிய விவேகன், மற்ற ஸித்தாந்தங்களை மிகவும் எளிதாக வேருடன் களைவார்.

[விசாரணை] ப்ருஹஸ்பதி போன்றவர்கள் நிலைநாட்டிய மற்ற ஸித்தாந்தங்களை, ஒரு தனி மனிதன் வேருடன் களைவார் என நீ எவ்விதம் நம்புகிறாய்?

[சீரத்தை] “உண்மை எப்போதும் நீடித்து நிற்கும். பொய்யானது ஒரு கட்டத்தில் அழியும்” என்னும் பழமொழி எனது சொற்களுக்கான ப்ரமாணம் ஆகும். எனது சொற்களில் உள்ள உண்மையை நீயே காண்பாய்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 82)

வ்யாக்யானம் - (ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாகை) ஆவது, தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டவர்களுக்கு ஸ்வேதர ஸகல விஷயாநுபவத்திலும் ஆசையறுதியை விளைக்கு மதாயிருக்கை; “பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்னக்கடவதிறே. (நித்ய முக்த அநுபாவ்யமாகை) ஆவது, அபரிச்சிந்த ஜ்ஞாநாதி குணகரான நித்யராலும் முக்தராலும் “ஸதா பச்யந்தி” ப்படியே அநவரதம் அநுபவிக்கப்படுமதாயிருக்கை. (வாசத் தடம் போலே ஸகல தாபஹரமாகை) ஆவது, “கண் கை கால் தூய செய்யமலர்களா” என்று தொடங்கி ஆழ்வார் வர்ணித்தபடியே திவ்ய அவயவங்களும் திருமேனியுமான சேர்த்தியாலே, பரப்பு மாறத் தாமரை பூத்துப் பரிமளம் அலையெறியா நிற்பதொரு தடாகம் போலேயிருக்கையாலே, தன்னைக் கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக விவித தாபத்தோடு விரஹ தாபத்தோடு வாசியற ஸகல தாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அனைத்து இன்பமான விஷயங்களிலும் வைராக்யம் பிறத்தல்) - தனது திருமேனியுடைய மிகுதியான மேன்மையைக் கண்டவர்களுக்குத் தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து விஷயங்களால் ஏற்படும் அநுபவங்களில் உள்ள உறுதியைத் தவிர்ப்பான். இரண்டாம் திருவந்தாதி (42) - பேரின்பம் எல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள் - என்பது காண்க. (நித்யர்கள் முக்தர்கள் ஆகியவர்களால் அநுபவிக்கும்படி இருத்தல்) - எல்லையற்ற ஞானம் போன்ற குணங்கள் மிகுந்தவர்களாகிய நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்களால், சாந்தோக்யத்தில் - ஸதா பச்யந்தி - எப்போதும் நோக்கியபடி உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் அநுபவிக்கப்படுபவனாக உள்ள நிலை. (தாமரைக்குளம் போன்று அனைத்து துன்பங்களையும் நீக்குதல்) - திருவாய்மொழி (8-5-1) - கண் கை கால் தூய செய்யமலர்களா - என்று தொடங்கி நம்மாழ்வார்

வர்ணித்தபடி, திவ்யமான திருமேனியின் உறுப்புகள் மற்றும் திருமேனி என்றுள்ள சேர்த்தி காரணமாக, நீர்நிலை என்பதே தெரியாதபடி தாமரைகள் மலர்ந்து பரிமளம் வீசியபடி உள்ள ஒரு குளம் போன்று, தன்னை வந்து அடைந்தவர்களுடைய பலவிதமான ஸம்ஸாரத்துன்பம் மற்றும் தன்னைப் பிரிந்து வாடுதல் என்னும் துன்பம் என்னும் வேறுபாடு இன்றி, அனைத்துவிதமான துன்பங்களையும் போக்குவதாக உள்ள திருமேனி.

வ்யாக்யானம் - (அநந்தாவதார கந்தமாகை) ஆவது, “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே”, “பஹூநி மே வ்யதீதாநி” என்று சொல்லப்படுகிற அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களும் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு தீபாநுத்பந்ந ப்ரதீபம் போலே வருகிறவையாகையாலே அவையெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயிருக்கை, “ப்ரக்ருதீம் ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய ஸம்பவாமி”, “கல்பே கல்பே ஜாயமாநஸ ஸ்வமூர்த்யா”, “ஆதியஞ் சோதியுருவையங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த” என்னக்கடவதிறே. (ஸர்வ ரக்ஷகமாகை) ஆவது, ஐச்வார்யார்த்திகளோடு கேவலரோடு பகவச்சரணார்த்திகளில் உபாஸகரோடு, ப்ரபந்நரோடு அநுபவ கைங்கர்ய பரரான நித்ய முக்தரோடு வாசியற ஸர்வருடையவும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, இஷ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்யமங்கள விக்ரஹோபேதனாய்க் கொண்டாகையாலே, எல்லாருக்கும் ரக்ஷகமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (அநந்தாவதார கந்தமாகை) - “அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே - பிறப்பற்ற அவன் பலவிதமாகப் பிறக்கிறான்” என்றும், கீதை (4-5) - பஹூநி மே வ்யதீதாநி - எனதும் உனதும் பல பிறவிகள் சென்றுள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள எண்ணற்ற அவதாரங்கள்; இவை அனைத்தும், பரமபதத்தில் உள்ள தனது திருமேனியை மற்ற ஜாதியை போன்று மாற்றிக்கொண்டு, தீபத்தில் ஏற்றப்பட்ட மற்ற தீபங்கள் போன்று வருவதாக உள்ளதால், அவை அனைத்திற்கும், மூல திருமேனியாக உள்ள நிலை. கீதை (4-6) - ப்ரக்ருதீம் ஸ்வாமதிஷ்ட்டாய ஸம்பவாமி - எனது திருமேனியை எடுத்தபடி இங்கு அவதரிக்கிறேன் - என்றும், மஹாபாரதம் - கல்பே கல்பே ஜாயமாநஸ - கல்பங்கள் தோறும் எனது திருமேனியுடன் நான் அவதரிக்கிறேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-5-5) - ஆதி அம் சோதியுருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த - என்றும் கூறுவது காண்க. (அனைத்திற்கும் ரக்ஷகமாக இருத்தல்) - ஐச்வார்யத்தை மட்டுமே

வேண்டுபவர்கள், ஆத்ம அனுபவத்தை மட்டுமே வேண்டுபவர்கள், பகவானைச் சரணம் புகும் உபாஸகர்கள், பகவானுடைய திருவடிகளில் சரணாகதி அடைந்தவர்கள், எப்போதும் அவனுடைய கைங்கர்ய அனுபவத்தை அடைந்தபடி உள்ள நித்யர்கள் மற்றும் முக்தர்கள் என்பதான வேறுபாடுகள் இன்றி, அனைவருடைய தடைகள் நீக்குதல் மற்றும் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தல் போன்றவற்றைச் செய்தல் என்பது திருமேனியை வைத்துக் கொண்டே ஆகும் என்பதால், திருமேனி அனைவருக்கும் காப்பாற்றும் ஒன்றாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (ஸர்வாச்ரயமாகை) ஆவது, உபய விபூதிக்கும் ஆச்ரமாயிருக்கை. (அஸ்த்ர பூஷண பூஷிதமாகை) ஆவது, கீழ்ச் சொன்ன ஸர்வாச்ரயத்வ ஸூசகமாம்படி அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற் சொல்லுகிறபடியே, விபூத்யபிமாநிகளான திவ்யாயுதங்களாலும் திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்க்ருதமாயிருக்கை. “ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம், பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிம் ஸ்வரூபம் பகவாந் ஹரி: ஸ்ரீவத்ஸ ஸம்ஸ்த்தாநதரமநந்தேச ஸமாச்ரிதம், ப்ரதாநம் புத்திரப்யாஸ்தே கதாரூபேண மாதவே, பூதாதிமிந்த்ரியாதிஞ்ச த்விதாஹங்காரமீச்வர: பிபர்த்தி சங்க்க ரூபேண சார்ங்க ரூபேண ச ஸ்த்திதம், சல ஸ்வரூப மத்யந்த ஜவேநாந்தரிதா நிலம் சக்ர ஸ்வரூபஞ்ச மநோ தத்தே விஷ்ணு: கரேஸ்த்திதம், பஞ்சரூபாது யாமாலா வைஜயந்தீ கதாப்ருத: ஸா பூதஹேது ஸங்காதோ பூத மாலாச வை த்விஜ, யாநீந்த்ரிய விசேஷாணி புத்தி கர்மாத்தமகாநிவை சர ரூபாண்ய சேஷாணிதாநி தத்தே ஜநார்தந: பிபர்த்தி யச்சாஸிரதநம் அச்யுதோதயந்த நிர்மலம், வித்யாமயந்து தத் ஜ்ஞாநம் வித்யாச மம ஸம்ஸ்த்திதம்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (அனைவராலும் அண்டும்படி உள்ளது) - இரண்டு விபூதிகளில் உள்ள அனைவராலும் அடையப்படுவதாக திருமேனி உள்ளது. (ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டபடி இருத்தல்) - இங்கு கூறப்பட்டதான “அனைவராலும் அண்டும்படி இருத்தல்” என்பது மறைமுகமாக வெளிப்படும்படியாக, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ள ஆயுதங்கள் மற்றும் ஆபரணங்கள் குறித்து உரைக்கும் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டபடியாக, அபிமான தேவதைகளாக உள்ள திவ்யமான ஆயுதங்கள் மற்றும் திவ்யமான ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டபடி இருத்தல். ஸ்ரீவிபு. (1-22, 67 முதல் 74) - ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம், பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிம் ஸ்வரூபம் பகவாந் ஹரி: ஸ்ரீவத்ஸ ஸம்ஸ்த்தாநதரமநந்தேச ஸமாச்ரிதம், ப்ரதாநம் புத்திரப்யாஸ்தே

கதாருபேண மாதவே, பூதாதிமிந்த்ரியாதிஞ்ச த்விதாஹங்காரமீச்வர: பிபர்த்தி சங்க்க ரூபேண சார்ங்க ரூபேண ச ஸ்த்திதம், சல ஸ்வரூப மத்யந்த ஜவேநாந்தரிதா நிலம் சக்ர ஸ்வரூபஞ்ச மநோ தத்தே விஷ்ணு: கரேஸ்த்திதம், பஞ்சரூபாது யாமாலா வைஜயந்தீ கதாப்ருத: ஸா பூதஹேது ஸங்காதோ பூத மாலாச வை த்விஜ, யாநீந்த்ரிய விசேஷாணி புத்தி கர்மாத்மகாநிவை சர ரூபாண்ய சேஷாணிதாநி தத்தே ஜநார்தந: பிபர்த்தி யச்சாஸிரதநம் அச்யுதோதயந்த நிர்மலம், வித்யாமயந்து தத் ஜ்ஞாநம் வித்யாச மம ஸம்ஸ்த்திதம் – இயல்பாகவே துன்பம் ஏதும் இல்லாதவர்களும், தாழ்ந்த குணம் அற்றவர்களும், தோஷம் அற்றவர்களும் ஆகிய ஜீவாத்மாக்களை, ஸ்ரீஹரி தனது கௌஸ்துபமணி போன்று ஏற்கிறான்; ஸ்ரீவத்ஸம் என்று மருவானது ஆதிசேஷனில் உள்ள ஸ்ரீஹரியால் தரிக்கப்பட்டது; புத்தியானது, கதை ரூபத்தில் மாதவனால் தரிக்கப்பட்டது; தாமஸ அஹங்காரம் மற்றும் ஸாத்விக அஹங்காரம் ஆகியவை, சங்கு மற்றும் சக்ரம் என்றும், சார்ங்கம் என்ற வில் ரூபமாகவும் உள்ளன; ஸஞ்சலமான இயல்பில் வாயுவையும் மிஞ்சுகின்ற மனமானது, சக்கரமாகத் தரிக்கப்பட்டது. வைஜயந்தியானது தந்மாத்ரையாக உள்ளது; பஞ்சபூதங்களும் இந்த்ரியங்களும் அம்பு ரூபமாக உள்ளன; கட்கம் என்ற வாளானது ஞானமாக உள்ளது - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 349)

5-3-3 ஊர்ந்த சகடம் உதைத்த பாதத்தன் பேய்முலை

சார்ந்து சுவைத்த செவ்வாயன் என்னை நிறை கொண்டான்
பேர்ந்தும் பெயர்ந்தும் அவனோடு அன்றி ஓர் சொல்லிலேன்
தீர்ந்த என் தோழி என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வையே

பொருள் – தன்னை அழிக்க எண்ணி ஊர்ந்து வந்து சக்கரத்தை, முறித்து விழும்படியாக உதைத்த திருவடிகள் கொண்டவன்; அது சிறிதே பக்குவப்பட்ட வயதில் நிகழ்ந்தாலும், அதற்கு முன்பாகவே சிறிய சிசுவாக உள்ளபோது, பூதனையுடைய ஸ்தனங்களை தனது தாயின் ஸ்தனங்கள் போன்று சுவைத்து, ப்ராணனுடன் சேர்த்து உண்ட சிவந்த வாயைக் கொண்டவன்; இவ்விதம் தனது பருவம் நிரம்பாத செயல்கள் மூலம் எனது அடக்கத்தைக் கொள்ளை கொண்டான். ஆகவே மீண்டும் மீண்டும் அவனுடன் சேர்தல் என்பது அல்லாமல் வேறு எந்த ஒரு சொல்லையும் நான் கூறவில்லை. என்னுடைய நெஞ்சத்துடன் ஒன்றாகக் கலந்து நிற்கும் உறுதியான தோழியே! ஊராருடைய பழிச்சொற்கள் என்ன செய்யும்?

அவதாரிகை - “என் செய்யுமுரவர் கவ்வை” என்றாள்; “எல்லாம் செய்தாலும் பழி பரிஹரிக்க வேண்டாவோ” என்றிருக்குமிதே இவள்; “இது பழி” என்று பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி எனக்கு ப்ராவண்யத்தை விளைத்தவனெங்குத்தான், “இது பழி” என்று மீளாதபடி இவ்விஷயத்திலே ப்ரவணையாயிருக்கிற நான் எவ்வளவிலே நிற்கிறேன், “இது பழி” என்று சொல்லுமவர்கள்தான் எவ்வளவிலே நிற்கிறார்கள்,

அவர்கள் சொல்லுகிறத்தைச் சொல்லுகிற தோழியான நீதான் எவ்வளவிலே நிற்கிறாயென்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “என் செய்யும் ஊரவர் கவ்வை - ஊரில் உள்ளவர்களுடைய பழிச்சொற்கள் என்ன செய்யும்?” என்றாள். இந்தப் பாசுரத்திலும் அதே போன்று ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். தோழியானவள், “நமக்கு எத்தனை பிரிவாற்றாமை உண்டானாலும், பழிச்சொற்களை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டாமா?” என்று இருப்பவள் ஆவாள். “இது பழியை ஏற்படுத்தும்” என்று எண்ணி, என்னால் விலக்க இயலாதபடி, என்னில் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டை விளைவித்தவன் எப்படி உள்ளான்; “இது பழி” என்று விலக்க இயலாதபடியாக இந்த விஷயத்தில் ஈடுபட்ட நான் எத்தகைய நிலையில் உள்ளேன்; “இது பழி” என்று சொல்லும் ஊரார் எந்த நிலையில் உள்ளனர்; அவர்கள் கூறுவதை என்னிடம் உரைக்கும் நீ எந்த நிலையில் உள்ளாய்; இப்படியாகப் பலவற்றையும் உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஊர்ந்த சகடமுதைத்த பாதத்தன்) இதுக்கு முன்பெல்லாம்; சகடாஸுர நிரஸநம் பண்ணினதும், பூதநா ஸ்தந்ய பாநம் பண்ணி அவனை நிரஸித்ததும், “கம்ஸன் வரவிட்டவற்றைப் போக்கினது” என்றிருந்தாள் அவள்; “எனக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை விளைக்கைக்காகச் செய்தான்” என்றிருக்கிறாளாயிற்று இவள். பருவம் நிரம்பிப் ப்ரணயியாய் அதில் தேசிகனான பின்பு செய்தவையன்றோ, இவளுக்குத் தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யம் மிகுக்கைக்குச் செய்தவையாவது, பால்யத்திலே செய்தவை இவளுக்கு உடலாம்படியெங்ஙனே? என்னில்; இவளுக்குத் தன்பக்கல் ப்ராவண்யத்தை விளைக்கை அவனுக்கு ஸத்தாப்ரயுக்தமென்கை. “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்று அவற்றையொழியவேயும் பின்பு பண்ணின வ்யாபாரங்களுமெல்லாம் தனக்காகப் பண்ணினான் என்றிருக்கிறாளாயிற்று. (ஊர்ந்த சகடம்) ஊருகிற சகடமல்ல; அது செய்வதெல்லாம் செய்தற்றது, இவன் ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே தப்பினவித்தனை.

விளக்கம் - (ஊர்ந்த சகடம் உதைத்த பாதத்தன்) - ஸர்வேஸ்வரன் செய்த செயல்கள் அனைத்தும் தனக்காவே செய்ததாக நாயகி உரைப்பதற்கு முன்பு, சகடாசுரனைக் கொன்றதும், பூதனையின் தாய்ப்பாலைப் பருகி அவனை அழித்ததும், “கம்சன் இவனை அழிப்பதற்காக அனுப்பிய அனைத்தையும்

அழித்தான்” என்பதாகவே நாயகி எண்ணினாள்; ஆனால் இவை அனைத்தும் “எனக்குத் தன்னிடம் ஈடுபாடு வரவழைப்பதற்காகவே செய்தான்” என்று கூறமுடியுமா? பால்ய பருவத்தில் செய்த செயல்கள் பலவும், இவளை ஈர்ப்பதற்காகவே ஆகும் என்று எவ்விதம் கூறலாம்?” என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவளுக்குத் தன்னிடம் ஈடுபாட்டினை உண்டாக்குதல் என்பதே அவனுக்குத் தனது ஆத்மாவைப்பற்றி நிற்கும் நிலையாக உள்ளது. திருவிருத்தம் (1) – எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து அவதாரங்களையும் எடுத்து முடித்த பின்னரும் செய்த செயல்கள் அனைத்தும் தனக்காகவே செய்ததாக இவள் எண்ணுகிறாள். (ஊர்ந்த சகடம்) - ஊர்ந்தபடி உள்ள சகடம் அல்ல, அது செய்யவேண்டிய செயல்கள் அனைத்தையும் செய்து முடித்தது; ஆனால் இவன் பிழைப்பதற்கான பேற்றால் தப்பினான்.

வ்யாக்யானம் - இரண்டு சகடத்தை இரண்டருகுமிழுத்து நடுவே தொட்டிலையிட்டு வளர்த்திப் போனாள் தாயார்; பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே, காவலாக வைத்த சகடமே அஸுராவேசத்தாலே ஊர்ந்து வந்ததாயிற்று. அசேதநமான சகடத்திலே அஸுரர்கள் ஆவேசித்து நலிவதாக ஊர்ந்து வந்தவித்தனையிறே. (உதைத்த பாதத்தன்) அதுவும் செய்வதெல்லாம் செய்து, இவனும் அகப்படுவதெல்லாமகப்பட்டு நின்றான்; திருவடிகளினுடைய அவதாரந்தாலே தப்பினவித்தனை. இவனை யடிகாத்துத் திரிந்த வித்தனையிறே. (உதைத்த பாதத்தன்) முலை வரவு தாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்த திருவடிகளுக்கு இலக்காய்த் துகளாய்ப் போன வித்தனையாயிற்று; “ஸ்தந்யார்த்தீப்ரருரோதஹ”. நமக்குப் புகலான திருவடிகள்தானே நம் அநிஷ்டங்களையும் போக்கித் தருமாயிற்று. சகடாஸுர நிரஸநம் பண்ணினவிது, பருவம் நிரம்பி கம்ஸவதம் பண்ணினத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இதுக்கு முன்பே பூதநையை நிரஸித்த செயல். சகடம் வந்து கிட்டினபோது சிலராலே பரிஹரிக்கலாம்; பூதநை தாய் வடிவு கொண்டு வந்து நலியப் புக்கால் பரிஹாரமில்லையிறே, ஈன்றாரே நஞ்சிட்டாற் போலேயிருப்பதொன்றிறே.

விளக்கம் - இரண்டு சக்கரங்களை எடுத்து, இரண்டு பக்கங்களிலும் வைத்து, அவற்றின் நடுவே தொட்டிலை அமைத்து, அதில் க்ருஷ்ணனை இட்டு, திருக்கண்கள் உறங்கும்படிச் செய்து போனாள். கிராமங்களைப் பாதுகாக்கவேண்டிய தலையாரிகளே களவு செய்வது போன்று இவனுக்குக் காவலாக வைக்கப்பட்ட சக்கரமே அஸுர ஆவேசமாக ஊர்ந்து வந்தது. (உதைத்த

பாதத்தன்) - அந்த சக்கரமும் தான் செய்ய வேண்டிய அனைத்து செயல்களையும் செய்தது; இவனும் அதனிடம் அகப்படுவது போன்று அனைத்தையும் செய்தான். இவனுடைய திருவடிகளில் செயலால் தப்பினான்; அவனை எப்போதும் பாதுகாத்தபடி உள்ளவை அல்லவோ அவை? (உதைத்த பாதத்தன்) - தாய்ப்பால் பருகத் தாமதம் ஏற்பட்டதால் கோபம் கொண்டான். ஆகவே அந்தத் திருவடிகளுக்கு இலக்கான சக்கரமானது துகள்களாக மாறியது. ஸ்ரீவிபு. (5-6-1) – ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ரருரோதஹ - தாய்ப்பாலை விரும்பியவனாக - என்பது காண்க. நமக்குப் புகலிடமாக உள்ள திருவடிகள் அல்லவோ நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றையும் நீக்கவல்லது? ஆனால், பூதனையை வதைத்த செயலானது சகடாசுரன் அழிப்பதற்கு முன்பே நடந்துள்ளபோது, அதனை பின்னர் ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சகடாசுரனை அழித்த செயலானது பருவம் நிரம்பிய பின்னர் கம்சனை அழித்த செயல் என்று கூறலாம்படி உள்ளது; அது பூதனையை முன்பு அழித்த செயலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. சக்கரம் வந்து தாக்கும்போது வேறு சிலரால் காக்கப்படலாம்; ஆனால் தாய் வடிவில் வந்து பூதனை அழிக்க முற்படும்போது வேறு யாரும் இல்லை அல்லவோ? தாயே விஷம் அளித்தது போன்ற செயல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (பேய்முலை இத்யாதி) பிள்ளைகள் முலையுண்ணப்புக்கால் தாய்மார் முலைக்கீழே முழுசினவாறே பால் சுரக்கும், பிள்ளைப் பாலையுண்டு உபகார ஸ்ம்ருதியாலே முகத்தைப் பார்த்து ஸ்மிதம் பண்ணுமாயிற்று; அப்படியே அவளும் தாயாய் வந்து முலை கொடுக்கையாலே இவனும் பிள்ளையாயே முலைக் கீழே முழுசி முலையுண்டு, உபகார ஸ்ம்ருதியாலே முகத்தைப் பார்த்து அதரத்தில் பழுப்புத் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணியாயிற்று முலையுண்டது. “மழலைமென்ன கையிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்கவென் முகத்தே” என்னக்கடவதிறே. “உயிரை வற்றவாங்கி உண்ட வாயான்” என்கிறபடியே முலைப்பாலோடேகூடவிரங்கி உயிரையும் சுரக்கும்படியாக வாயிற்று முலையுண்டது.

விளக்கம் - (பேய்முலை இத்யாதி) - குழந்தைகள் தாய்ப்பால் பருக முனையும்போது தாய்மார்களுடைய ஸ்தனங்களின் கீழே முட்டியவுடன் பால் சுரக்கும்; அதன் பின்னர் பாலைப் பருகி, தனது தாய் தனக்கு செய்த அந்த உதவியை எண்ணியபடி குழந்தையானது தாயை நோக்கி புன்முறுவல் செய்யும். அதனைப் போன்று

பூதனையும் தாயாக வந்து தாய்ப்பால் அளித்தாள்; க்ருஷ்ணனும் குழந்தையாக அவளுடைய ஸ்தனங்களை முட்டியபடி தாய்ப்பால் பருகினான். அந்த உதவியை எண்ணி அவளுடைய முகத்தை நோக்கி, தனது உதடுகளில் சிவப்பு வெளிப்படும்படியாக புன்முறுவல் செய்தபடி பருகினான். புன்முறுவல் செய்தான் என்பதை பெருமாள் திருமொழி (7-7) – மழலைமென்ன கையிடையிடையருளா வாயிலே முலையிருக்கவென் முகத்தே - என்பதில் காண்க. பெரிய திருமொழி (1-3-1) - உயிரை வற்றவாங்கி உண்ட வாயான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தாய்ப்பால் பருகும்போது, உயிரையும் சேர்த்து அவள் சுரக்கும்படியாகப் பருகினான்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை நிறைகொண்டான்) ஒரு வ்யாபாரத்தாலே இரண்டு ஸ்த்ரீ வதம் பண்ணினான். தன்னை ஆசைப்பட்டாரில் உகவாதார்க்கே நன்றாயிற்று; அவளை நற்கொலையாகக் கொன்றான், என்னை உயிர்க்கொலையாகக் கொன்றான். அவனுடைய வ்யாபாரங்களிலேயொன்று குறைதல், நான் இழந்தவற்றிலே ஒன்று குறைய இழத்தல் செய்யிலன்றோ நீ சொல்லுகிற ஹிதவசநம் கேட்கவல்லேனாவது.

விளக்கம் - (என்னை நிறைகொண்டான்) - நிறை என்றால் அடக்கம்; அது பெண்களுக்கு மட்டுமே உரிய பண்பு என்பதால், அதனைக் கொள்ளுதல் என்பது, பெண்மையை முடித்தல் என்பதாகும்; இதனைக் கருத்தில் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார்; தாய்ப்பால் பருகுதல் என்ற ஒரு செயல் மூலம் பூதனை மற்றும் என்னையும் என்பதாக இரண்டு பெண்களை முடித்தான். தன்னை விரும்பியவர்களில், தன்னை உகவாமல் இருந்தவர்களுக்கு நன்மை செய்தான்; அதாவது பூதனையை நற்கொலை செய்தான்; என்னை உயிர்க்கொலை செய்தான். அவனுடைய செயல்களில் எதேனும் ஒன்று குறைதல் அல்லது நான் இழப்பதில் ஏதேனும் ஒன்று குறையாக இழத்தல் ஆகியவற்றைச் செய்தால் அல்லவோ நீ கூறும் நற்சொற்களைக் கேட்கும்படி நான் ஆவேன்?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 64)

வ்யாக்யானம் - (த்வச்சரணரவிந்தேந பக்திமாந்) இவ்வாத்மாவுக்கு நாதனாயிருந்துள்ள உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் அநவரத பக்தியை உடையேனல்லேன். கர்மஜ்ஞாநங்களை அங்கமாகவுடைத்தான பக்தி; அங்கநதானில்லை என்றபோதே இதுவுமில்லையன்றோ? என்னில், பூர்வோக்த ப்ரகாரத்திலே ஜந்மாந்தர ஸம்ஸ்காரம் உதவி உண்டாகலாமிறே என்னில், அதுவுமில்லை என்கை. “குளித்து மூன்றனலை”, “நோற்ற நோன்பு”, “கறவைகள் பின் சென்று” என்று. (அகிஞ்சந:) என்று அனுதாபமென்ன, இவை உண்டாகைக்கு உறுப்பான ஆத்மகுணமென்ன, அதிகாரி சக்தி வாஞ்சாதிகளென்ன இவற்றை உடையேனல்லேன். (அநந்யகதி:) “இப்படி நம்மைக் கிட்டுகைக்குக் கைம்முதல் இல்லையாகில், புறம்பே ரக்ஷகராயிருப்பார் பக்கலிலே போனாலோ?” என்னில், புறம்பு ஒரு புகலில்லை என்னுதல்; “உன்னை விட்டொன்றும் ஆற்ற கிற்கின்றிலேன்” என்கிறபடியே, உன்னையொழியச் செல்லாது என்னுதல். (சரண்ய) தன்பக்கல் முதலில்லாதார்க்கு சரணவரணார்ஹ்னிறே. நிருபாதிக சரண்யராகையாலே ருசியே வேண்டுவது. தேவரைப் பெறுகைக்கு ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவிறே. (த்வத் பாத மூலம்) “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்ற தேவரீர் திருவடிகளே மூலம். (த்வத் பாத மூலம்) தேவர் திருவடிகளை. மூலமென்றது, ஸௌலப்ப்யாதி குணங்களையும், இதராவயவங்களையும் மொழிய, திருவடித்தாமரைகளை. (சரணம் ப்ரபத்யே) விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான கைங்கர்ய ஸித்திக்கு உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன். “உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ:” அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதையிலே இதினுடைய ஸ்வரூபம்

சொல்லுகிறது; “அஹமஸ்மயபராதாநாமாலய:”; ச்வேதாஸ்வதரே, “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்”. இந்த ச்லோகத்தாலே அதிகாரி ஸ்வரூபமும், சரணாகதி ப்ரயோகமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - (த்வத் சரணரவிந்தேந பக்திமாந்) - இந்த ஆத்மாவிற்கு நாதனாக உள்ள உனது எல்லையற்ற இனிமையான திருவடிகளில் எப்போதும் இருக்கின்ற பக்தியை நான் கொள்ளவில்லை. பக்தியானது கர்மம் மற்றும் ஞானத்தை அங்கமாகக் கொண்டதாகும்; கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவை இல்லை என்று முன்பே கூறிய பின்னர், “பக்தி இல்லை” என்பதைத் தனியே கூறவும் வேண்டுமோ? அதுவும் இல்லை என்று ஆகாதோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பு கூறப்பட்ட விதத்தில் பல பிறவிகள் எடுத்தபடி உள்ளபோது, பழக்கம் காரணமாக கர்மம் மற்றும் ஞானம் இல்லையென்றாலும், பக்தி பிறக்கலாம் அல்லவோ என்றால், அதுவும் இல்லை என்கிறார். திருமாலை (25) - குளித்து மூன்று ஆனலை - என்றும், திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பு - என்றும், திருப்பாவை (28) - கறவைகள் பின் சென்று - என்றும் கூறுவது காண்க. (அகிஞ்சந:) - இது அனுதாபத்தைக் குறிக்கும். இவை அனைத்தும் எற்படுவதற்கு உறுப்பாக உள்ள ஆத்மகுணங்கள் மற்றும் அதிகாரிக்கு இருக்கவேண்டிய சக்தி போன்ற ஏதும் இல்லை. (அநந்யகதி:) - இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆளவந்தாரிடம், “இவ்விதமாக நம்மை வந்து அடைவதற்கு உம்மிடம் புகுந்த கைம்முதல் இல்லையென்றால், நம்மைக் காட்டிலும் ரக்ஷகராக இருப்பவர்களிடம் நீவிர் செல்லலாம் அல்லவோ?”, என்றான். இதற்கு, “வேறு ஒரு புகலிடம் இல்லை”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (5-7-1) - உன்னை விட்டொன்றும் ஆற்ற கிற்கின்றிலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, உன்னை அல்லாமல் இவ்விதம் யாரிடம் செல்லமாட்டேன் என்கிறார். (சரண்ய) - தன்னை வந்தடைய எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லை என்றுள்ளவர்களுக்கு சரணம் புகத் தகுந்தபடி உள்ளவன் அல்லவோ? எந்தவிதமான காரணத்தையும் எதிர்பாராமல் சரணம் அடையத் தகுந்தபடி இவன் உள்ளதால், சரணம் புகுபவர்களிடம் ஆசை இருந்தால் மட்டுமே போதுமானது. உன்னை அடைவதற்கு எந்த ஒரு கைம்முதலும் அவசியம் இல்லை. (த்வத் பாத மூலம்) - கீதையில் (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் என்று புகுவாய் - என்பதாக உள்ள உனது திருவடிகள் மூலம். (த்வத் பாத மூலம்) - உனது திருவடிகளை. “மூலம்” என்பதால், ஸௌலப்யம் போன்ற குணங்களையும், மற்ற அவயவங்கள் அல்லாமல் தாமரை போன்றுள்ள திருவடிகளையும் எண்ணுகிறார். (சரணம் ப்ரபத்யே) - உன்னை அடையத்

தடையாக உள்ள விரோதிகள் அனைத்தும் நீங்கப்பெற்று, கைங்கர்யம் கிடைப்பதற்கு உபாயமாக உன்னை அடைகிறேன். அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை (37-29) – உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ: - சரணம் என்றால் உபாயம், வீடு, காத்தல் என்று பொருள் - என்பதாகக் கூறப்பட்டது. மேலும் அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதையில் (37-30) – அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலய: - நான் அனைத்து அபராதங்களுக்கும் இருப்பிடம் – என்றும், ச்வே. (6-18) - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் – யார் நான்முகனை முதலில் படைத்தானோ - என்றும் கூறப்பட்டது. இந்த ச்வேலோகத்தால், அதிகாரியின் ஸ்வரூபம் மற்றும் சரணாகதி கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்